

Ruïnes van  
de  
Duïsternis

Zevende deel van de lotgevallen van  
Symethra

*Van dezelfde auteur, in het Phulax-universum:*

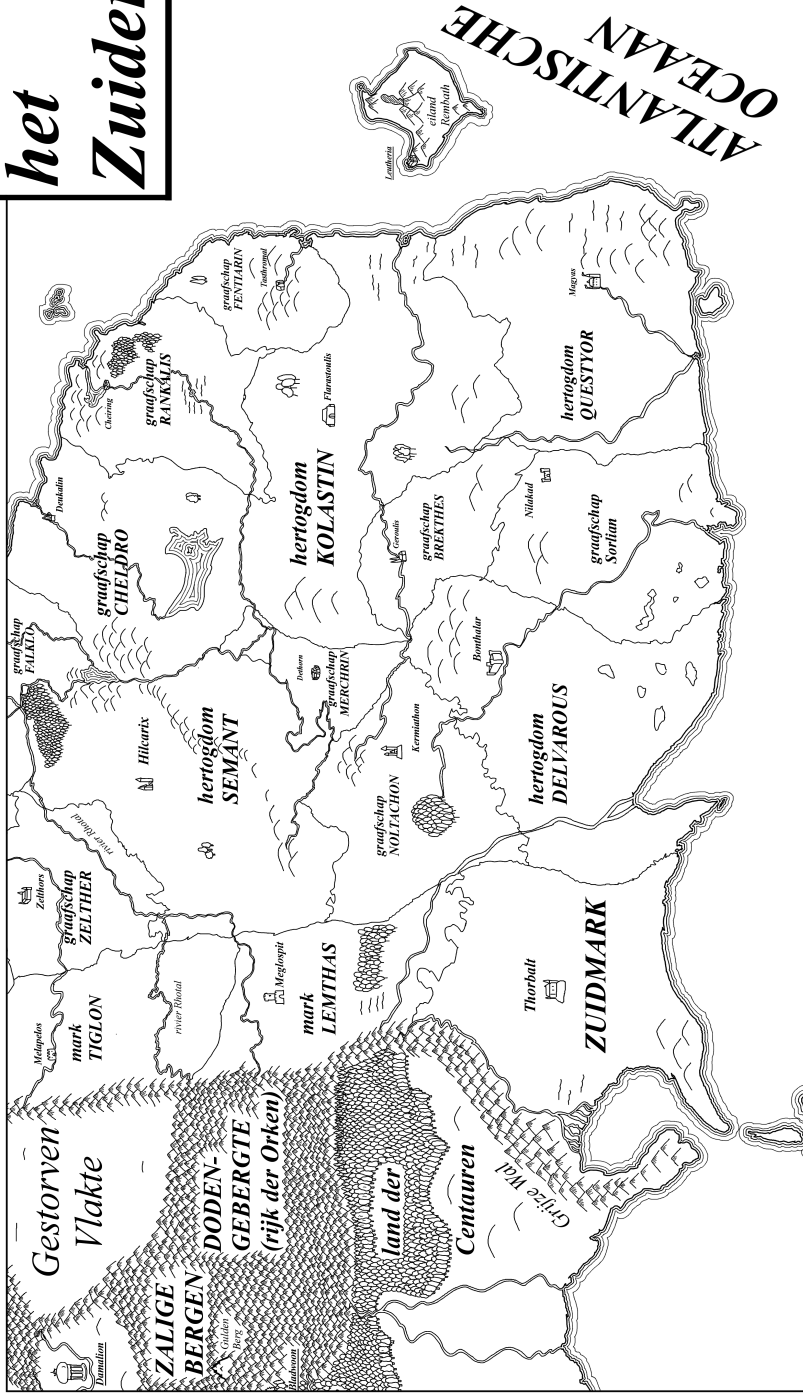
- *Gesluerde Ramen (2010)*
- *Lichtloos Labyrint (2016)*

*De Lotgevallen van Symethra:*

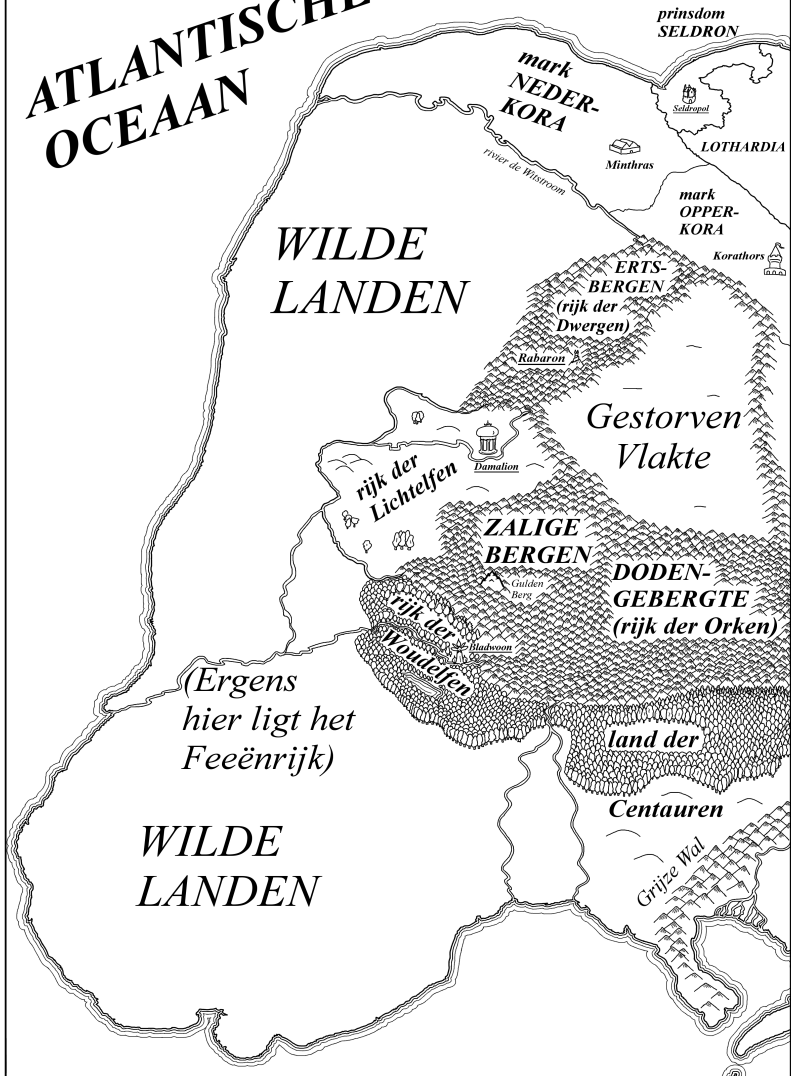
- *Aan de Duisternis Ontsproten (2019)*
- *Splinters van de Duisternis (2020)*
- *De Nieuwe Duisternis (2021)*
- *Keizerrijk der Duisternis (2022)*
- *De Dans der Doden (2022)*
- *Een Droom van Duisternis*



# het Zuiden



**ATLANTISCHE  
OCEAAN**



**WILDE  
LANDEN**

**Gestorven  
Vlakte**

**ZALIGE  
BERGEN**

**DODEN-  
GEBERGTE**  
(rijik der Orken)

(Ergens  
hier ligt het  
Feeënrijk)

**WILDE  
LANDEN**

**land der  
Centauren**

Grijze Wal

**het  
Westen**

**ZUIDER-  
EILANDEN**

## *Wat vooraf ging...*

Symethra Molansyma is in de loop van haar leven uitgegroeid van verschoppeling tot een heldin die in legenden zal eindigen, omdat ze cruciaal is geweest voor de redding van Sogremenia. In een ver verleden is Sogremenia ontstaan nadat de Etherstorm die Atlantis vernietigde eeuwen later eindelijk tot bedaren was gekomen. Een storm waar Noxoran, de Elfde Voogd van Atlantis, medeverantwoordelijk voor was. Door over zijn aandeel in die ramp te liegen, wat hij als Kind van Yilna niet hoorde te kunnen, is Noxoran vervallen tot duisternis en haat, zodat hij nu bekendstaat als de Grote Demon en de Verstotene, die de heerschappij over Sogremenia op het oog heeft. Na Sogremenia eeuwenlang geteisterd te hebben met zijn hordes van duistere schepsels is de Demon door de andere Tien Voogden opgesloten. Tot een millennium later een machtswellusteling die zich Nyctoreth noemt op het idee komt om de Demon te bevrijden.

Al op jonge leeftijd raakt Symethra verwickeld in Nyctoreths drieste plannen, samen met Dalos, met wie ze uiteindelijk trouwt. Ondanks al hun inspanningen slagen ze er niet in Nyctoreth te stoppen, zodat de Demon wederkeert en het Duister Verbond herrijst, met Nyctoreth als Noxorans maarschalk en Keizer der Mensen. Maar Symethra en de haren slagen erin de legers van Noxoran te verslaan en de Demon terug in de Geestenwereld te stoten met het Elfde Zwaard, dat ook bekend staat als Kalodoron of Excalibur, maar dat Symethra “Veertje” doopt. In dat gevecht brengt de Demon haar vreselijke littekens toe met zijn klauwen.

Daarna begint de jacht op de gevluchte Nyctoreth, die ze in de mark Lemthas op weten te sporen, in gezelschap van niemand minder dan Morgana le Fay, nog zo'n eeuwenoude legende. Morgana wordt door haar aartsvijand Merlijn op het magische eiland Avalon gevangengezet. Nyctoreth zelf wordt in de hoofdstad van het Keizerrijk berecht en terechtgesteld. Eindelijk lijken Symethra en Dalos die afschuwelijke tijd achter zich te kunnen laten.

Een paar jaar later krijgt Symethra echter een vreemde droom die steeds terugkomt. Een droom waarvan steeds een klein stuk werkelijkheid wordt. Dat baart haar zorgen, want de droom eindigt

steeds met Nyctoreth, die op de Trap in de Geestenwereld tegen haar praat. Beloofde hulp uit Avalon blijft uit. In plaats daarvan vindt Symethra het lijk van een Hoge Zuster van Avalon op het strand – ook een deel van de droom. Symethra besluit op zoek te gaan naar de Gulden Berg, die ze in de droom ook steeds ziet en waar de scheiding tussen de Geestenwereld en ons universum flinterdun is. Onderweg hoort ze dat Avalon in een geheimzinnige aanval verwoest is, maar krijgt ze ook hulp van Yannora de Feeënkoningin, die de groep helpt om stiekem door het Rijk der Lichtelfen te trekken. Op de Berg wacht Nyctoreth inderdaad op hen, maar dat is niet de grootste verrassing.

Kallin, die Symethra al jaren bijstaat, onthult zich als niemand minder dan de Vampier Sashor, een vertrouweling van Noxoran, die op het eind van de oorlog Kallins lichaam gestolen heeft. Met hulp van Sashor en zijn rechterhand Ouquanyi hebben Nyctoreths dienaren hem kunnen verwisselen voor een ander die in zijn plaats stierf. Sashor blijkt echter ook niet het brein: hij houdt Symethra alleen aan de praat. Want Noxoran, die via Symethra's littekens met haar in verbinding is gebleven en Morgana uit Avalon heeft doen ontsnappen, krijgt nu de kans de toegang op de Berg wagenwijd openzetten, zodat alle kwaadaardige Demonen de Stoffelijke Wereld in zwermen en de Berg, met iedereen erop, vernietigen.

Symethra wordt wakker in de Kraaientoren, de plek waar Nyctoreth en Morgana zich sinds hun ontsnapping schuilhouden. Nyctoreth vertelt haar dat de Demonen bezig zijn de wereld langzaam te vernietigen, hetgeen allerminst is wat hij oorspronkelijk wilde. In feite is hij sinds het einde van de oorlog uit de gratie van Noxoran, die langzaam al zijn spaarzaam geworden handlangers uitmoordt om hem te kwellen. Bovenal vreest Nyctoreth voor het leven van Morgana, op wie hij verliefd geworden is. Hij smeekt Symethra hem te helpen. Terwijl Symethra probeert mee te denken aan een in haar ogen hopeloos plan, blijkt de Grote Demon echter last te hebben van iets vreemds. Hij kan Symethra niet uit zijn gedachten zetten. Gedreven door wanhoop enerzijds en wantrouwen jegens Nyctoreth anderzijds dwingt hij Nyctoreth Symethra dood te steken. Maar op het laatste moment, net als de stervende Symethra ontdekt dat ze tot iets "hogers" kan transformeren, wint Noxorans verlangen het en doet een poging haar te redden. Het resultaat is dat de lichamen van

Symethra en Noxoran versmelten tot één hybride schepsel met twee zielen. Dat geeft hen echter de mogelijkheid tot dingen die onmogelijk zouden moeten zijn. Het uitstijgen boven de Stoffelijke Wereld en alle andere dimensies. En uiteindelijk zelfs verplaatsing langs hun Lijnen in de Tijd.

Symethra en Noxoran komen allebei weer terecht op het moment kort voor de Démonen vrij kwamen en de Gulden Berg vernietigden. Met haar vreemde krachten en het herwonnen zwaard Veertje slaagt Symethra erin Sashor te doden, Noxoran te verwonden en de toegang te sluiten. De tijdlijn is helemaal veranderd, al kan Symethra niet verhinderen dat haar moeder Sabeth die avond sterft als ze zich opoffert om Symethra te redden van Ouquanyi. Nyctoreth en Morgana zijn weer ontkomen. Met de kennis dat Noxoran waarschijnlijk nog ergens in verzwakte toestand op Aarde is en Nyctoreth en Morgana hem diep in hun hart niet meer trouw zijn, gaan Symethra, Dalos, Lenya en Yannora op weg door de Zalige Bergen, in de hoop de Kraaiantoren te vinden.



ZEVENTIENDE  
BOEK:  
DE TOREN



## CCXLII. Voor de storm

Stel nu eens dat een Mens kon vliegen, door de lucht en over de hoogste bergen, zoals een adelaar vliegt of een Cherubijn. Of een Draak... Wie dan op 2 oktober 1218 over het noorden van de Zalige Bergen had gevlogen en daar omlaag had gekeken, had een kleine beweging gezien op een besneeuwde doch makkelijk begaanbare berg. Wat lager vliegend had de gevleugelde toeschouwer dan kunnen zien dat het vier personen waren, dik aangekleed en zwaar bepakt, voort ploeterend over de besneeuwde helling. De voorste liep duidelijk wat op uit op de anderen en vertoonde qua uiterlijk ook het grootste contrast met de rest: deze persoon had ondanks de kou het hoofd niet bedekt en droeg een opvallende crèmekleurige mantel die enthousiast achter haar aan wapperde, net als de felgele lokken van haar lange haar.

Het drietal dat de blonde vrouw volgde was bij nadere inspectie echter ook niet helemaal gewoon. Twee van hen droegen een zwaard aan de heup, maar één van die twee droeg duidelijk een jurk, ietwat opgetrokken om niet te struikelen. Ze zaten allebei flink ingepakt, maar van dichtbij was duidelijk te zien dat het een man en vrouw waren, allebei nog erg jong, begin twintig, met een oorspronkelijk lichte Andraanse huid, gebruind door de zon. De vrouw had bruine ogen en, voor zover dat onder de sjaal om haar hoofd te zien was, bruin haar. De man had blauwe ogen en blond haar – niet felgeel zoals dat van de vrouw voorop, maar meer een natuurlijk vlasblond, niet meer zo licht als het waarschijnlijk in zijn kindertijd was geweest. Hij vormde in feite de achterhoede, maar de vrouw met het zwaard liep vrij dicht bij hem.

De vierde reiziger liep schuin voor haar, zodat ze in een soort ongelijkzijdige driehoek achter hun gids aanliepen. Deze vierde persoon droeg geen zichtbaar wapen en ook geen jurk. Toch was het wel degelijk een vrouw, met soepele, getrainde benen en wat donkere, dunne lokken die onder de sjaal op haar hoofd vandaan kwamen. Haar huid was niet zozeer gebruind, maar had eerder van zichzelf een wat warmere kleur, waar de grijsblauwe ogen nogal een contrast mee waren. De blonde vrouw daarentegen was bleek als porselein, met ogen die wel zilverkleurig leken.

Die vrouw bereikte net de top en bleef daar, na een blik in de verte geworpen te hebben, op de rest staan wachten.

‘Godveredorie, ik word gek van die rotsnieuw,’ zei de tweede vermoeid toen ze ook de top bereikte. ‘En er zijn Mensen die in dit soort streken wonen? Ze zijn gek!’

‘Kom, kom, Lenya,’ zei de man. ‘Het zonnetje schijnt eindelijk weer eens! Is dat niet fijn?’

‘Ja, en je ziet dus meteen geen steek meer met al dat wit,’ gromde Lenya. Ze keek op haar beurt om zich heen naar alle besneeuwde toppen. ‘Komt er dan nooit een eind aan die klotebergen, Yannora?’

‘Natuurlijk wel,’ zei de blonde vrouw. ‘We gaan nog steeds goed. Kijk maar.’ Ze wees in de verte, naar een iets hogere top, die zo te zien zonder veel klimwerk te bereiken was. ‘Daar is de volgende. We zijn er met een paar uur hooguit.’

‘Een paar uur hooguit. Dat hoor ik nu al weken,’ zei Lenya.

‘Het is maar goed ook,’ zei Yannora, ‘want aan die lucht in het oosten te zien blijft het niet zo zonnig. Die wolken zijn waarschijnlijk bij ons tegen de tijd dat we de post bereiken.’

‘Is het storm?’ zei de derde vrouw.

‘Daar ziet het wel naar uit,’ zei de man. ‘Niet zo gek, want de herfst is al begonnen.’

‘Ja,’ zei Yannora. ‘We mogen van geluk spreken dat het weer tot nu toe zo gunstig is gebleven. Maar als dat daar lang aanhoudt zitten we straks een tijdje vast.’

‘Klinkt goed,’ zei Lenya cynisch. ‘Ik kan toch geen helling meer zien.’

‘Ik hoop het niet,’ zei de vrouw met het zwaard. ‘Dit is veel te belangrijk.’

‘Symethra heeft gelijk,’ zei de man. ‘We hadden al haast met deze reis. Elk moment telt nu eigenlijk.’

‘Ik weet het,’ zuchtte Lenya. ‘Maar het zal mij verbazen of hij echt twee maanden doodleuk in die toren is blijven zitten, Dalos.’ Ze begonnen intussen aan de afdaling.

‘We hebben Nyctoreth eerder weten op te sporen,’ zei Dalos. ‘Ik maak me meer zorgen om onze proviand. Het raakt op. We kunnen ons geen lang oponthoud veroorloven.’

‘Als ik de posten goed geteld heb, dan zijn we er nu echt bijna,’ zei Yannora. ‘Aangenomen dat ik goed onthouden heb hoeveel het er moeten zijn,’ voegde ze er olijk aan toe.

‘Als jij je vergist hebt dan doe ik je wat,’ zei Lenya.

‘Dat doe je toch wel,’ grinnikte Yannora.

‘Goed dan,’ zei Lenya, ‘dan doe ik je niks. Dan slaap ik de rest van de tocht bij die twee.’

‘Hmm, ik weet niet...’ zei Symethra al even plagerig als Yannora. ‘Het was wel lekker rustig zo.’

‘En jij moet ook op je woorden letten als je nog eens wat wil,’ plaagde Lenya terug.

‘Kom op, Lennie,’ zei Yannora en ze haakte haar arm schalks om die van Lenya. ‘Als je deze etappe afrondt zonder nog eens te klagen, mag je vanavond kiezen hoe ik eruit zie.’

‘Blo-òònd!’ zei Lenya droog. ‘Dat vind ik het leukst. Dat weet je toch? Pas dus maar op, anders laat ik je eruit zien als een dikke kale vent met haren uit zijn neus!’

‘Ach, ieder zijn smaak,’ zei Dalos.

Symethra kon Lenya niet helemaal ongelijk geven. Ze waren nu al sinds eind juli onderweg door het gebergte, dus het voelde inderdaad alsof er maar geen eind aan kwam. In het begin was het nog wel te doen geweest: ze hadden toen in hoogzomer door een lager gedeelte onder de sneeuwrens getrokken. Maar na ongeveer een week hadden ze steeds vaker besneeuwde wegen moeten nemen. Al die tijd hadden ze, met Yannora als gids, routes genomen van de ene Elfse seinpost naar de andere. Maar die posten waren er in de eerste plaats op gebouwd om zichtbaar voor elkaar te zijn, niet per se om allemaal op een dagmars afstand te liggen van elkaar. Zodoende hadden ze dus regelmatig ook in grotten of spelonken moeten slapen. Dat waren de koudste nachten, want ook hun voorraad brandhout was beperkt geweest. Het fijnst waren dan ook de posten geweest met een “warmtegat”, een soort stenen put in de vloer waar op een of andere manier vrij moeiteloos een vuur in ontstoken kon worden, misschien door gassen uit de diepte.

Op 29 juli waren ze uit de eerste post, die uitkeek op de Gulden Berg, vertrokken; de post waar Sabeth, de avond ervoor... Het was zo afgrijpselijk. Symethra dacht er liever niet aan terug, maar het had een paar weken geduurd voor het beeld van dat krijsende gezicht in lichterlaaie niet meer verscheen als ze haar ogen sloot. Iedereen had er begrip voor gehad als ze niet meteen verder had willen trekken, maar ze had geen dag langer op die plek willen blijven. De volgende morgen vroeg hadden ze de as in de wind uitgestrooid, net zoals die van Sashor, opdat Ouquanyi ook niet meer terug zou kunnen keren. Dat was eigenlijk nog veel pijnlijker,

omdat het zo oneerbiedig had gevoeld. Daarna waren ze met zoveel mogelijk proviand en brandhout vertrokken. Kleren en dekens hadden ze zoveel mogelijk aan hun lijf gedragen, zodat de bepakking verder vooral uit kookgerei bestond – die ze overigens maar weinig gebruikten.

Pas bij hun aankomst in de eerstvolgende post had Symethra even pas op de plaats willen maken, maar niet meer dan één dag lang. Dralen was geen optie, zowel omwille van de voorraden als wat hun reisdoel betrof. Ze had een nieuwe kans gekregen, die ze uit alle macht wilde grijpen. Ja, een nieuwe kans... Die had ze al gegrepen door de Berg en de wereld te redden, waarmee ze haar vrienden en familie ook had teruggekregen. Maar ze had niet alles wat die dag op de Berg was gebeurd kunnen voorkomen – Grindal was er niet meer. En Sabeth... Waarom had dat nou moeten gebeuren? Sabeth. Uitgerekend Sabeth.

Dat stak haar nog om de zoveel tijd. Dan vroeg ze zich weer af wat ze allemaal anders had kunnen doen zodat het niet zo gelopen zou zijn. Maar de waarheid was dat Sabeths dood of die van een ander alleen voorkomen had kunnen worden als ze hadden geweten dat Ouquanyi daar was geweest. Symethra mocht het vanaf het moment op de Gulden Berg overdoen, bewapend met kennis van de andere tijdlijn en met Veertje, maar het overdoen zou eenmalig zijn. En dat was nog altijd ongewoon veel, want de tijd hoorde niet teruggedraaid te kunnen worden.

De tocht naar de tweede post had drie dagen gekost. De tweede nacht hadden ze in een grot gescholen, want het werd kouder naarmate ze hoge kwamen. Hier had Lenya blijkbaar de eerste stapjes in haar stoute schoenen gewaagd, want ze was naast Yannora gaan zitten. Toen Symethra middenin de nacht wakker was geworden uit een droom, had ze Yannora rechtop zien zitten in meditatie, terwijl Lenya met haar hoofd op Yannora's schoot had liggen slapen. In de tweede post had Lenya Yannora op de eerste avond gezelschap gehouden toen die op het dak naar de sterren had zitten kijken. De tweede nacht had Yannora, tegen haar gewoonte in, liggend in een bed gemediteerd, met Lenya tegen haar aan. Dat hadden ze sindsdien zo volgehouden. Als er in een grot overnacht moest worden, sliep Lenya gewoon in de armen van Yannora. Op de posten daarentegen trokken ze zich wat discreter terug, dus daar gebeurde vast meer. Niet elke keer, overigens. Soms had Yannora een nacht voor zichzelf nodig en sliep Lenya weer bij Dalos en

Symethra, met of zonder seks. Ze leek, ondanks haar verliefdheid op Yannora, niet minder van Symethra en Dalos te houden dan ze al deed.

Op die momenten had Lenya wat dingen verteld, voor zover ze wilde. Lenya hield het meeste voor zichzelf, maar het belangrijkste wat ze vertelde was iets dat Yannora had gezegd, toen ze in de tweede post op het dak hadden gezeten: ‘Weet je zeker dat je dit wilt?’

Lenya had niet gearzeld, maar Yannora had haar zoveel mogelijk redenen gegeven. ‘Want het is heel wat. Jij bent een Mens en ik een Fee. Ik ben afgrijselijk veel ouder dan jij...’

‘Dat kan me niet schelen. In je hart ben je jong.’

‘En dat is twee: jij zult veel sneller verouderen dan ik.’

‘Dus jij blijft jong. Leuk.’

‘En je kunt er met geen mogelijkheid vanuit gaan dat alles wat je aan mij ziet, inclusief mijn jeugdigheid – dat daar ook maar iets echt aan is.’

‘Ook dat kan me niet schelen,’ had Lenya gezegd. En ze had Yannora gekust. ‘Dit voelt echt genoeg. En het ruikt nog echter.’

‘Hm... Mensen noemen het illusie, zoals wij ons tonen. Maar eigenlijk is het meer vorm aannemen, zoals ik zei. Vandaar dat we zoveel kunnen variëren. Veel, maar niet alles.’

Lenya had geknikt. ‘Verschijnen als een man of vrouw... of als een geslachtsloze Elf.’

‘Misschien kennen wij wel zoiets als een aangeboren geslacht, maar dat is niet per se hoe we bij voorkeur verschijnen. Het is als dit gezicht, deze stem... Een voorkeur. Als een kledingstijl.’

‘Gelukkig maar. Ik vind je zo ook het leukst.’

Symethra had verwacht er moeite mee te hebben, maar dat viel verrassend mee. In plaats daarvan voelde ze vooral berusting. Misschien omdat ze, sinds Yannora hen had geholpen uit Carbelyn te ontsnappen, Yannora meer dan ooit vertrouwde. Yannora was geen vorst zoals de anderen. Ze handelde niet uit politieke afwegingen of zorg voor haar land. Ze hielp hen zoals een vriend dat deed.

‘Het valt me op dat, met alle verschillen die ze tussen jullie noemde, ze er juist niet over begint dat ze koningin is,’ had Symethra tegen Lenya gezegd. ‘Alsof dat haar juist niet schelen kan.’

‘Volgens mij gaat het haar meer om de vraag of het mij allemaal

wat schelen kan,' had Lenya gezegd. 'Dus dan had ze deze blijkbaar al door.' En als je erover nadacht was het standsverschil tussen Yannora en Lenya inderdaad ook het meest oppervlakkige verschil.

Symethra had er wel om kunnen lachen. 'En in Carbelyn zei je van wel! En dat je je geen illusies maakte en zo!'

'Tja, dat probeerde ik mezelf wijs te maken, ja,' had Lenya nonchalant gezegd. 'Maar op een of andere manier geloofde jij het eerder dan ik.'

'Nouou...' Maar het was waar dat Symethra Lenya's woorden toen als geruststelling had ervaren. Achteraf waren die woorden van Lenya dus onzin geweest, maar Symethra's zorgen over een kloof tussen haar en Lenya dus ook. Alle woede die Lenya de avond na Grindals dood leek te hebben gehad, was met Sabeths dood als sneeuw voor de zon verdwenen. Op den duur was er geknor voor in de plaats gekomen, maar dat was niet half zo serieus.

Al met al was de sfeer juist goed. Misschien omdat Yannora, die als enige onvermoeibaar leek, er de moed in bleef houden tijdens de marsen. En omdat het 's avonds bij een vuur erg gezellig kon zijn, vond Symethra. Of al slapend, tegen Dalos en soms ook Lenya aan. Dat voelde geborgen. Veilig.

Naarmate de reis vorderde, waren die avonden steeds gewoner geworden. Lenya en Yannora zaten net zo bij elkaar om het vuur als Dalos en Symethra. Er werden verhalen verteld over de gekste dingen. Rare bordeelklanten in Leutheria, spannende opdrachten die Lenya voor Desistros had uitgevoerd of wonderlijke dingen die Yannora had meegemaakt. Of gewoon leuke anekdotes over de kazerne waar Dalos was begonnen. Of over Molan...

Symethra had zichzelf vaker verteld dat, hoeveel familie ze ook verloren had, ze ook een hoop familie had weten te vinden. Dat was zeker zo, maar op dit moment was het minder dan ooit. De lijst van verloren familieleden en vrienden werd steeds langer. Florea, Molan, Pergin, Andria, Antiriel, Rago en Natande waren er allemaal niet meer. Jolaus wel, maar met zijn vertrek naar Leutheria was hij alsnog uit hun leven verdwenen. En nu waren Kallin, graaf Grindal en Sabeth haar ook ontvallen. Die laatste deed het meeste pijn. Ze was Symethra's moeder en tegelijkertijd haar beste vriendin geweest – een betere vriendin dan Lenya zelfs. Vroeger in Rirthors had Symethra Andria haar beste vriendin



geweest, maar dat was meer een vriendin uit medelijden geweest, zonder enige mededinging overigens. Maar bij Sabeth had ze een heel spontane geborgenheid gevoeld, tijdens hun tocht door Lothardia en nog zo vaak daarna. Sabeths kwetsbare aard had haar heel begripvol en lief gemaakt. En elke keer had ze haar angsten overwonnen en was met Symethra meegegaan, meerdere keren haar moed bewijzend. En vaak genoeg was ze – ook buiten al het avontuur – Symethra’s onvoorwaardelijke steun en toeverlaat geweest. En nu was ze er niet meer, omdat ze Symethra had gered. En die krijsende stem hoorde Symethra in de nacht soms nog in haar hoofd. Dan was ze erg blij dat Dalos bij haar was.

Ze bereikten de post net op tijd. Op dat moment woei de wind al stevig en viel er al sneeuw. Dalos en Lenya zetten alle deuren vast terwijl Symethra zich bekommerde om de luiken en Yannora de warmteput opende en ontstak. ‘Spoedig is het hier zalig warm,’ zei ze. ‘En hebben we hier wat warm water voor wie zich wil wassen.’

Dat liet niemand zich tweemaal zeggen. De post was geweldig geïsoleerd, dus niet veel later lagen ze gewassen en we op een paar stromatrasen die ze om het vuur heen hadden gelegd, met alleen dekens om zich te bedekken. Symethra en Dalos deelden het ene bed, Yannora en Lenya het andere. Haar vreemde liederen neuriënd pookte de Fee het vuur wat op, terwijl de Mensen hun gedroogde voedsel aten. Dalos liet zijn flacon nog eens rondgaan: ‘Het laatste slokje Tolaxer brandewijn. Van die goeie ouwe Char.’

Ja, alles raakte op. De kruiden voor de thee, de brandewijn en alle gedroogde vruchten, groenten, vlees en beschuit. Het begon erom te spannen.

Zoals altijd gaf Lenya de fles door aan Yannora, die altijd had geweigerd. ‘Wijn kan ik in beperkte mate hebben,’ had ze steeds gezegd, ‘maar dit ken ik niet. Ik ben geen Mens en ik weet niet hoe dit bij mij valt.’ Ze drongen nooit aan, maar Lenya bood het wel steeds aan: ‘Dat je niet denkt dat je van ons niet mag.’

Ditmaal nam Yannora de flacon wel aan en snoof even diep aan de hals. ‘God, wat stinkt dat toch. Dat ruikt naar veel te veel alcohol.’

‘Het is straks op. Vanaf morgen vallen we je er niet meer mee lastig,’ zei Lenya.

Yannora bromde instemmend doch nonchalant, zette de flacon aan haar mond en sloeg het restje achterover. ‘Sommigen zeggen

dat je alles een keer moet proberen.’

Dat deed iedereen onbedaarlijk lachen – ook Yannora zelf, zodat je je afvroeg of het inderdaad te sterk voor haar was.

Lenya vleide zich giechelend tegen haar aan. ‘Je bent stapelgek,’ zei ze. ‘Maar dat is ook zo geweldig aan je!’

## CCXLIII. Het noodlot ontlopen

Het vuur brandde goed en de dekens en het bed waren warm en zacht. Hij voelde haar naakte lijf tegen het zijne aan kruipen en kreeg er even kippenvel van.

‘Heb je het warm genoeg?’ vroeg hij en hij kuste haar ravenzwarte haar.

‘Met jou bij me is het perfect,’ zei ze zachtjes. Ze kuste langzaam en uitvoerig zijn wang en streelde zijn borst. Hij legde zijn hand op de hare. Die hand was smal en zacht, zo zacht. De vingers voelden fris aan en leken klein en teer onder zijn hand. Hij keek diep in de grote, paarse ogen. God, wat was het hier toch heerlijk bij haar. Als het aan hem had gelegen, ging hij hier nooit meer weg. Als het aan hem had gelegen...

Blijkbaar was de laatste gedachte op zijn gezicht te lezen: ‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Ik... Ik dacht er even aan,’ zei hij, ‘hoe fijn het hier is, met jou. En dat ik er niet aan moet denken dat er ooit een einde aan zou komen.’

Ja. Want het was zalig om hier met haar te leven, met rust gelaten door de hele wereld. Alle uren, dagen, weken die hij met haar doorbracht, deden hem de tijden waarin het zoveel slechter met hem was gegaan vergeten. Hij vergat zelfs de tijden waarin hij zich groots en machtig had gevoeld. Want wat deed het er allemaal nog toe? Hier was hij met zoveel minder gelukkiger dan ooit. Wat hem betrof mocht het eeuwig duren.

Ze gleed langzaam over hem heen. ‘Daar moet je inderdaad niet aan denken,’ zei ze. ‘Laten we gewoon genieten van het heden, zolang als dat kan.’

Hij keek naar dat prachtige gezicht dat hem liefdevol aankeek. Die lieve mond en die schitterende ogen. God, wat was ze mooi! En wat hield hij van haar. Was hij gek? Misschien wel, maar het kon hem niet schelen. Hij wilde haar van alles zeggen. Hoe heerlijk ze was, hoe prachtig, hoe lief... Maar voor hij die kans kreeg, kustte ze hem op zijn mond en vond haar tong een weg naar de zijne.

Al meer dan een halfjaar leefde Nyctoreth nu in deze toren. Het grootste deel daarvan had hij in slechte gezondheid verkeerd, langzaam wegterend doordat hij een Demon in zijn lijf gedragen

had. Dé Demon. Maar de verzorging die Morgana hem toen gegeven had, had een hoop goedge maakt. En hem doen beseffen hoe verliefd hij werkelijk was.

De laatste twee maanden waren echter perfect geweest. Ze waren samen van de Gulden Berg ontkomen en leefden nu samen in hartstocht. Het was heerlijk om van zijn last bevrijd te zijn, maar nog heerlijker dat zijn liefde beantwoord bleek. Zelfs al zou dat allebei vast niet eeuwig duren. Morgana was al eeuwenoud. Vergeleken met haar was hij een jochie, een kaarsvlam. Op dit moment kon hem dat echter niet schelen en haar blijkbaar ook niet. Maar de last waar hij van bevrijd was, zou vroeg of laat terugkeren...

Aanvankelijk had Nyctoreth de morgen na hun ontsnapping vanaf de Berg willen vertrekken uit de toren, in de wetenschap dat de Demon hem altijd kon vinden en dus ook een bedreiging voor zijn liefste zou zijn. Maar zij had hem overgehaald te blijven. En allengs was hij zijn zorgen steeds meer gaan negeren. Inmiddels waren er ruim twee maanden voorbij, maar van de Demon was nog immer geen spoor. Evenmin van het meisje, zijn oude kwelgeest.

Natuurlijk zou zij niet komen – wat een onzin! Die meid kon onmogelijk weten waar hij nu was. Zelfs in haar tijd op de Gestorven Vlakte, aan de vooravond van de oorlog, had ze de Kraaientoren nog nooit gezien en er nooit van gehoord. En al had ze dat wel gedaan, dan kon ze nu nog niet weten dat Nyctoreth hier nu verbleef. Hij had ook al geruime tijd niet meer van haar gedroomd. Zijn dromen waren de laatste tijd erg rustig, net als vroeger, zonder visioenen of bezoeken aan de Trap. Er was er maar één die hem af en toe nog dwarszat. Een droom die hij zich vaag herinnerde, die hij rond de dag op de Gulden Berg gehad moest hebben. In die droom was het plan van de Demon geslaagd, maar was die triomf Nyctoreth niet ten goede gekomen en had hij in de toren opgesloten gezeten, terwijl de wereld buiten verwoest werd en iedereen om hem heen één voor één vermoord was, tot hij niemand anders over had gehad dan Morgana... en Symethra, die in de droom tot zijn gruwel met de Demon was versmolten tot een afstotelijk wezen. Hij had wel eens nachtmerries gehad, maar dit was de enige waar hij na zo'n lange tijd nog huiverend aan terugdacht...

Symethra.... Hij haatte haar en kon toch niet om een zeker gevoel van respect voor haar heen. Vroeger had hij haar het liefst af

willen maken, nu wenste hij vooral dat ze hem met rust zou laten. En toch kon hij van binnen wel met een beetje vermaak terugdenken aan bepaalde momenten die hij met haar had meegemaakt. En haar zelfs een beetje bewonderen om hoe ze veranderd was. Hij moest toegeven dat ze hem verslagen had. Na een hoop gewonnen en verloren slagen, had hij op winnen gestaan, met de Demon en diens hordes aan zijn kant en uiteindelijk zelfs de keizerlijke troon in handen. Maar het meisje had zijn val bewerkstelligd precies zoals ze had beloofd. Zonder haar overwinning op de Demon, hadden de legers van het Verbond nooit verslagen kunnen worden. En zo had ze hem van keizer gereduceerd tot een voortvluchtige, die met een handjevol handlangers rondtrok op zoek naar een uitweg of wraak. Ook dat was mislukt. Ze had hem gevangengenomen en uitgeleverd aan de Kroon, die hem zou hebben terechtgesteld als hij niet met een list ontsnapt was. De paar jaar daarna was Nyctoreth niet meer dan een zwerver geweest, doelloos ronddolend, eeuwig in angst om ontdekt te worden. En in angst voor de Demon.

De Demon. De afgelopen paar jaar had Nyctoreth meerdere keren gewenst dat hij niet van de beul gered was. De dood zou hem in elk geval de terugkeer van de Demon hebben bespaard. De Demon bevrijden was achteraf zo'n roekeloze dwaasheid geweest, dat Nyctoreth soms haast had gedacht dat hij er de dood voor verdiende. Maar die was niet gekomen. Gekweld was hij wel, tijdenlang, door diezelfde Demon – eerst in zijn Dromen, daarna in zijn lijf – en door die twee afgrijselijke Oervampiers. De afgelopen maanden was hij voor het eerst in tijden vrij geweest van zowel gevangenschap als van al zijn kwelgeesten. Sashor was dood en Ouquanyi was sinds die dag ook niet meer verschenen. En de Demon evenmin. Eindelijk had hij rust. Hij sliep 's nachts ongestoord. Het enige dat hem wakker houden kon, was Morgana.

Toen hij die morgen opstond voelde hij zich geneigd tot zingen en dansen, maar hij hield zich wijselijk in. Hij stak zich in schone kleren en deed zijn mantel met een theatrale zwaai om zijn schouders, zodat de franjes aan de zoom uitwaaierden als een parasol.

Morgana stapte op hem af, gehuld in een donkere japon en haar haren onder een zijden sluier. 'Je ontluikt als een bloem,' zei ze en ze sloeg glimlachend haar armen om zijn nek.

Grijnzend sloeg hij zijn armen om haar middel, tilde haar van de grond en zwaaide haar een halve cirkel rond. ‘Ik ben geen bloem,’ zei hij kinderlijk. ‘Ik ben een beest. Grrr! Een beest dat slechte baasjes heeft gehad en heeft rondgezworven als een straathond. En dat héél vals kon bijten. Hap!’ Hij klapte met zijn tanden naar haar. ‘Maar nu heeft het reutje een fijn holletje gevonden, met een lief teefje.’

Morgana lachte. ‘Dat is een héél vreemde vergelijking, liefste!’

‘Ik bèn vreemd. Dat weet je toch?’

‘Nou,’ zei ze. ‘Ga je mee ontbijten? Of is dat niet vreemd genoeg?’

‘Hmm, het is vrij normaal,’ zei hij. ‘Maar vreemd zijn heeft ook zijn grenzen.’

Ze gingen de kamer uit en liepen gearmd de galerij op.

‘Dat doet me eraan denken dat de winter nadert,’ zei ze. ‘Het is al oktober. Ik heb ze opgedragen vandaag voorraden te halen. De pas is niet goed begaanbaar als alles vol sneeuw ligt.’

‘Dat is verstandig, ja,’ zei hij. ‘Misschien ga ik mee. Even wat afwisseling.’

‘Oh? Niet naar je zin hier?’ zei ze plagerig.

‘Natuurlijk wel. Maar een tochtje... Het is lang geleden. En aan de laatste tocht heb ik niet zoveel goede herinneringen.’

‘Dan mag je wel voortmaken,’ zei ze. ‘Ze zouden vanmorgen al vertrekken.’

In de eetkamer stond zoals altijd de grote tafel, maar slechts met een eenvoudig ontbijt voor twee: wat brood, spek en ei.

‘Ik zou wel weer eens wat verse groentes willen proeven,’ zei Nyctoreth. ‘Al dat gezouten en gedroogde spul gaat me –’

Verder kwam hij niet. In de grote stoel, halverwege de tafel, zat plotseling iemand. Iemand die er, toen ze de kamer binnen waren gekomen, zeer beslist niet had gezeten. De figuur ging gehuld in een zwart gewaad van dikke, gladde stof, waarin niet één naad zichtbaar was, met een kap met dikke rand over het hoofd waar een gezicht uit stak, krijtwit, behalve de donkere, diepliggende ogen, die hatelijk naar hen starden.

‘Zo, mijn kinders,’ gromde de Demon. ‘Jullie vermaken je wel, zie ik?’ In de spottende woorden klonk geen enkel vermaak. Alleen minachting en afkeer. Zij het opvallend zacht. Ja, er was duidelijk iets aan hem veranderd sinds de laatste keer dat Nyctoreth hem in zijn stoffelijke gedaante had gezien. De Demon zat weliswaar

rechtop in de stoel, maar opvallend tegen de rugleuning aan geleund, als een vorst die verschrikkelijk moe was. Over zijn gezicht liep een dik litteken, van vlak boven zijn linker oogkas, door het donkergrijze ooglid – waar het litteken opvallend wit bij afstak – om halverwege zijn neusrug te eindigen. Het oog zelf was ook verkleurd. De eens bloedrode iris was nu zo zwart als de pupil en het ooglid was bloedrood geworden, doorlopen met zwarte aderen. Dat moest Symethra's werk zijn, met dat zwaard van haar.

Nu pas drong het tot Nyctoreth door hoe erg hij in gevaar was. Zijn ergste nachtmerrie zat hier in de kamer en droeg hem, na alles wat er gebeurd was, vast geen warm hart toe. Het liefst was Nyctoreth dan ook de kamer uit gestormd, maar dat was vast erg onverstandig. Als hij wilde leven, moest hij trouw blijven veinzen. 'Meester!' zei hij haastig.

'Dacht je dat ik weg zou blijven, wurm?' zei Noxoran. 'Of dat ik wellicht gedood was door het Meisje, hm?'

'Nee! Nee, natuurlijk niet, Meester!' zei Nyctoreth, al had hij het tegen beter weten in vurig gehoopt. 'Maar ik moest aansterken en... we wisten niet wat te doen. Dus hebben we afgewacht!'

'Afgewacht, ja,' zei de Demon hatelijk. 'Terwijl je vijand steeds dichterbij komt, imbeciel!' Hij sloot zijn ogen terwijl zijn mond tot een grimas vertrok, zodat de gele tanden zichtbaar werden. Zijn adem klonk zwaar. Ja, hij leek echt dodelijk vermoeid. Of zelfs...

'U bent gewond, heer,' zei Morgana.

'Het Meisje,' siste de Demon. 'Met dat vervloekte zwaard, het Elfde Zwaard, met mijn eigen handen gemaakt! Ik kan weer vorm aannemen en behouden, maar zodra ik dat doe, voel ik het... De wonden en de pijn zijn ditmaal blijvend. Ik ben kreupel en verminkt!' Hij opende zijn ogen weer en keek hen schuin aan. 'Het komt omdat ik niet op volle kracht ben. Ze is erin geslaagd de toegang op de Berg op tijd te sluiten, in te doen storten. Ik heb er genoeg kracht uit weten te putten om vaste vorm aan te kunnen nemen, maar ik ben en blijf moe en zwak. En ik heb voortdurend pijn.' Hij sloot zijn ogen nogmaals en knarste zijn tanden, om ze vervolgens wijd open te zetten en Nyctoreth dreigend aan te kijken. 'En waar heb jij je sedertdien mee bezig gehouden?'

'Ik... moest op mijn beurt op krachten komen, Meester,' zei Nyctoreth.

'Maandenlang?' zei de Demon misprijzend. Zijn blik gleed naar Morgana. 'Maandenlang... op krachten komen... Zo. Blij dat jullie

elkander zo mogen.’ Zijn toon impliceerde dat hij daar heel anders over dacht. ‘Maar terwijl jij hier al die tijd... op krachten kwam... komt het Meisje elke dag dichterbij deze plek, dwaas!’

Nyctoreth gaapte het sneeuw witte gezicht vertwijfeld aan. ‘Het meisje komt hierheen?’

‘Maar, heer...’ zei Morgana snel. ‘Hoe kan ze weten dat wij hier zijn?’

‘Ze weet het en dat is genoeg, dwazen,’ gromde de Demon. ‘Ze trekt door de bergen naar hier, met al wat er rest van haar gezelschap.’

Nyctoreth begreep wat Noxoran bedoelde. En hij kon het niet laten om het te vragen: ‘U bedoelt dat er vrienden van haar gedood zijn? Weet u wie?’

De Demon zuchtte verveeld. ‘Die vrijgraaf van jou, allereerst; degene die je ooit samen met het Meisje tot je aartsvijanden rekende...’

Nyctoreth herinnerde zich dat. Wraak op Grindal van Birea had toen bovenaan zijn lijst gestaan. Maar daarna was er zoveel gebeurd dat, toen hij die man eindelijk had ontmoet, het hem nog nauwelijks had kunnen schelen. Dit nieuws deed hem ongeveer zoveel als wanneer de Demon hem zou hebben verteld dat er ergens in Brandak een bakkersknecht zijn voet gestoten had.

‘Was die er ook bij?’ zei Nyctoreth. ‘Dat wist ik niet eens.’

‘Hij was er en is door wijlen jouw dienaar Donnan gedood. En de moeder van het Meisje, door Ouquanyi, meen ik.’

Dat was interessanter. Nyctoreth had nauwelijks contact met die vrouw gehad, behalve toen Sashor haar tijdens de oorlog gevangengenomen had. Maar tijdens zijn eigen gevangenschap had Nyctoreth haar niet gesproken. Hij had haar vooral irritant braaf en schuw gevonden. En toch... Het was op een of andere manier tragisch dat juist de meest vreedzame van het stel een akelig einde had gevonden. Opgeofferd aan Symethra’s geestdrift, in feite. Vroeger had hij het idee dat Symethra een dierbare verloren had vast nog leuk gevonden. Maar dit was niet hetzelfde.

‘Al met al... een zeer schrale troost voor de dood van Sashor... en Ouquanyi,’ zei de Demon. Dus die zou ook niet terugkomen. Dat was fijn om te horen. Die helleveeg was meegegaan op de tocht naar de Gulden Berg, maar was in de post voor de Berg achtergebleven, om van een afstand te zien hoe het af zou lopen en in geval van triomf met Noxoran mee te gaan naar de Kraaiantoren.



Sinds de Berg was ze nooit meer in de toren verschenen, zodat Nyctoreths vrees voor haar terugkeer langzaam verdwenen was. Toch was het opluchtend om het zeker te weten.

‘Ik zal het Nachtvolk nooit meer zo goed onder controle hebben als met hun hulp,’ ging de Demon verder. ‘Zij waren de laatste Oervampiers en de laatsten van de Oude Oorlogen. Alles valt uiteen... De trouw van mijn eigen schepsels wankelt en zij strijden onderling. En jij... Jouw eens zo grote web van volgelingen is uitgeroeid, gevlucht of overgelopen. Van het handjevol dat je trouw bleef is bijna de helft gedood op de Berg... En het vuur in jou lijkt al langer gedoofd. Wat heb ik nog aan jou? Vroeger zocht je de wereld af naar naar de wonderlijkste dingen om de sleutel tot meer macht te verkrijgen. Je verleidde velen om zich bij jouw zaak aan te sluiten. Je bracht de Splinters bijeen, bracht legers op de been en vond de Stad van Kourpach... En nu heb je heel de zomer op je lauweren gerust. Wat voor nut heb jij eigenlijk nog voor mij?’

Nyctoreth voelde zich opnieuw de angst om het hart slaan. Het besef dat de dood hier misschien vlak voor hem zat en slechts een paar tellen weg was, riep maar één gedachte bij hem op. Hij wilde niet sterven! ‘Ik heb altijd alles gedaan wat u zei, Meester!’ riep hij snel, terwijl hij zijn armen smekend uitstak naar het wezen in de stoel. ‘Ik ben u altijd trouw geweest!’

‘Hmmm... Maar gaat dat nog wel van harte? Hm?’ zei de Demon. ‘Het is vooral trouw uit angst, meen ik. Maar angst kan trouw ook aan het wankelen brengen. Je weet dat je allang niet meer in mijn gunst staat. Ik liet je redden en overleven omdat ik je nodig had, maar wat heeft het mij opgeleverd? Het verlies van mijn trouwste dienaren en een zwak, gewond bestaan in deze stinkende wereld. Bah!’

‘Meester, bedenk hoe lang hij u gedragen heeft,’ zei Morgana. ‘Hoeveel hij daarvoor heeft geleden. Is dat niets waard?’

Ze haalde Nyctoreth de woorden uit de mond. Ze nam het voor hem op tegenover dat creatuur. Nyctoreth onderdrukte de neiging om breed te glimlachen bij die gedachte.

Noxorán glimlachte ook, flauwtjes en honend. ‘Zoveel verknochtheid,’ zei hij. ‘Weet je, jongen, waarom ik haar bevrijd heb? Omdat ik in Morgana een beter kandidaat zag om uit mijn naam de Mens te regeren. Geduldiger, sterker, wijzer... Hoe ironisch dan dat jullie zo dol op elkaar zijn. Misschien wel iets te veel.’ De laatste zin was een bittere sneer. ‘Ik vraag mij af aan wie

jullie twee het trouwst zijn... Aan je Meester of aan elkander.'

'Heer...' prevelde Nyctoreth. 'Wat... Wat hadden we moeten doen? We wisten niet waar u was en we vernamen al die tijd niets. Hadden we...' De vraag die hem te binnen schoot leek hem verkeerd, dus hij ging niet verder.

Maar Morgana stelde de vraag alsnog: 'Hadden we het Meisje moeten doden?'

Nu werd er een vreemde spanning in het lijf van de Demon zichtbaar. Zijn witte handen grepen de leuning van de stoel krampachtig beet, alsof hij zich schrap wilde zetten. 'Absoluut niet!' siste hij met een woedende blik op Morgana. 'Absoluut niet!'

'Ik begrijp het niet, heer,' zei Morgana. 'U haat haar. En ze is niet langer nodig om u deze wereld in te krijgen, wel?'

'Genoeg!' beet Noxoran haar toe. 'Vertel mij liever waarom je haar daar gelaten hebt. Dat is wat mij te denken geeft! Als je hem,' – hij wees met een priemende vinger naar Nyctoreth – 'mee kon voeren, waarom haar dan niet?'

Morgana had geen antwoord op die vraag: 'Ik... Ik...'

'Als je er geen twee kon meevoeren, had je *haar* mee kunnen nemen en *hem* achter kunnen laten,' zei de Demon wreed. 'Dan had ik geweten aan wie je het trouwst bent.'

'Maar, Meester, ik... Ik wist niet dat u nog immer zoveel waarde aan haar hechtte,' zei Morgana ten slotte. 'Ik dacht alleen aan vluchten, zoals ik altijd gedaan heb. En de Fee...'

'Stelt die iets voor, vergeleken met de grote Morgana?' zei de Demon spottend. 'Je had in elk geval een poging kunnen doen om iedereen te doden, behalve het Meisje. Jullie hadden desnoods zelfs daar kunnen blijven met haar, voor korte tijd.'

'We wisten niet eens of u er nog was, Meester,' zei Morgana. 'We wisten niets!'

'Je *hoopte* dat ik er niet meer was!' riep Noxoran luid. 'Dat is een effect van trouw uit angst! Niet?' Hij sloot zijn ogen even, alsof die boosheid hem vermoeide. Toen opende hij ze weer en ging verder, kalmer. 'Dat was me in de tijd dat ik hier was wel duidelijk. En ook... Ik heb meer gezien dat mij ernstig doet twifelen aan jullie trouw. Dingen uit... een andere tijd.'

Nyctoreth merkte dat hij onwillekeurig fronste. Waar had Noxoran het over?

Blijkbaar was de verwarring zichtbaar, want Noxoran verklaarde zich nader: 'Ik heb meegemaakt dat mijn plan slaagde,' zei hij.

‘Dat het Kroost van Bardoch uitzwermd over deze wereld. Het werd één grote hel en mijn wraak was compleet. Eén grote hel, met deze toren als een laatste eiland in een zee van chaos en ellende.’ Hij klonk alsof hij genoot van die herinnering. Zijn blik ging naar Nyctoreth. ‘Dat jij daar niet zo gelukkig mee was, deerde mij niet zoveel,’ zei hij. ‘Maar jij,’ – zijn ogen gingen naar Morgana – ‘leek er ook niet blij mee. Ik vraag mij ernstig af of jullie met het Meisje trachtten te bekokstoven of mijn hordes gestopt konden worden.’

‘Wat?’ zei Nyctoreth. ‘Ik? Met... Met *haar*?’ Hij deed zijn best zo verbaasd mogelijk te klinken – de Demon mocht eens ideeën krijgen. Maar eigenlijk verbaasde het Nyctoreth veel meer dat wat de Demon hem vertelde zo verdacht veel op zijn nachtmerrie leek.

‘Niet dat je haar trouw was,’ zei Noxoran. ‘Je stak haar zo neer toen ik je dat opdroeg. Je eigen leven was je nog altijd het meest waard. Behalve misschien... het hare.’ Zijn ogen gingen weer naar Morgana.

‘De wetenschap ten dode opgeschreven te zijn, motiveert velen tot verzet,’ zei Morgana ineens. ‘Menig vorst is vermoord door een dienaar die zijn naam op een lijst zag staan.’ Haar paarse ogen keken recht in die van de Demon. Haar stem verraadde angst, maar die ogen fonkelden moedig.

Nyctoreth voelde zijn bloed bevrozen bij die woorden. Was ze nu werkelijk zo gek om dat wezen in die stoel uit te gaan dagen? De Grote Demon, de Opperste Meester van het Duister Verbond, die met een handbeweging elk Mens van de aardbodem kon wegvagen alsof hij een vliegje dood sloeg? Want zelfs in deze verzwakte toestand leek hij Nyctoreth nog levensgevaarlijk.

Maar tot Nyctoreths verbazing leek Morgana’s lef de Demon juist te amuseren. ‘Ja,’ zei hij met een flauw glimlachje. ‘Ja, wie weet... Welnu, indien je mij werkelijk trouw bent, zoals je zegt, kun je dat bewijzen door een opdracht voor mij te vervullen, lieve kind. Een opdracht waarvan de vervulling mij wellicht tot volle kracht kan terugbrengen. Als dat je lukt zal ik je niet vergeten.’

Dat klonk aanlokkelijk. Te aanlokkelijk na wat Noxoran zojuist allemaal gezegd had. Nyctoreth had geleerd de Demon niet zomaar op zijn woord te geloven.

‘Wat moet ik doen, Meester?’ vroeg Morgana.

‘Kijk,’ zei de Demon, ‘de toegang op de Gulden Berg opnieuw openen is geen optie meer. Het Meisje heeft de opening ineen doen storten, net toen de Demonen erdoor gingen. Het is op hen

ineengestort, wat velen van hen ongetwijfeld ernstige verwondingen heeft toegebracht. Wellicht zijn er zelfs enkelen of velen van hen vernietigd. Ik zit hier en kan de toegang niet openen, maar dat zou ook niet wenselijk zijn – een terugkeer naar dat Gebroed van Bardoch zou mijn einde betekenen, want ze zullen mij wel haten om wat hen overkomen is doordat zij mij volgden. Ik zit vast in deze Stoffelijke Wereld, maar kan hier uit mijzelf niet op volle kracht komen. Dus moet ik iets vinden dat dat mogelijk kan maken.’ Hij zweeg opnieuw even en tilde toen langzaam zijn hand op. Een moede, wankele vinger wees naar het zuiden. ‘In de tijdlijn waarin ik triomfeerde, vonden de Demonen iets, daar in het zuiden. Voor hen was alles eromheen eenvoudig te neutraliseren, maar voor een Mens... Hm... Dat is een enorme uitdaging. Daarom geef ik de opdracht aan jou, Morgana. En niet aan *hem*.’ Hij spoopte het laatste woord bijna, met een minachtende blik op Nyctoreth. ‘Ik wil dat je zo snel mogelijk vertrekt.’

‘Alleen?’ vroeg ze.

‘Dat moet je zelf weten,’ zei hij onverschillig. ‘Maar zoals ik zei: het Meisje en haar gezelschap komen met de dag dichterbij. Aan haar heup draagt ze dat vervloekte zwaard – dat zwaard dat mij destijds in Lothardia de Gewelven van Bardoch in stootte. Het kan metaal splijten en mist nooit zijn doel. Vergeet dat niet. En die Fee in haar gezelschap... Dat schijnt niemand minder dan de Feeënkoningin te zijn: Yannora... Durf jij te gokken dat je met dit kleine gezelschap jezelf kunt meten met de Feeënkoningin, beste jongen? En met het Elfde Zwaard?’

De Feeënkoningin... Ook dat nog. Nyctoreth wist niet hoe Symethra het deed, maar het zou hem zo onderhand niet moeten verbazen. Dat was vast die vrouw in die wapenrusting geweest, door wie Donnan op de Gulden Berg gedood was. Symethra kreeg werkelijk iedereen achter haar. Straks stond dat kind nog met een heel leger aan de poort. Op de Berg had Symethra weliswaar drie man meer in haar ploeg gehad, maar van die ploeg had die Sabeth niet eens meegevochten en was alleen die graaf gedood, terwijl Donnans ploeg volledig afgeslacht was. Nee, dit kon hij inderdaad niet gokken. Zeker als Morgana niet kon blijven om hem bij te staan.

‘Dan ga ik mee, heer,’ zei Nyctoreth. ‘Maar we hebben voorraden nodig voor onderweg. En ze halen duurt een dag of twee.’

‘Dan zou ik daar maar snel voor gaan zorgen,’ zei de Demon kil.

‘De ploeg zou vandaag vertrekken, Meester,’ zei Morgana.

Nyctoreth stond op. ‘Ik geef hen direct het bevel,’ zei hij haastig en hij spoedde zich de zaal uit. Daarnet had hij serieus overwogen om voor zijn plezier met die ploeg mee te gaan. Nu bleef hij liever hier. Hij wilde Morgana niet in haar eentje aan die Demon overlaten.

Beneden in de hal stonden Morach en Medes met hun mantels omgeslagen en hun zwaarden omgegod.

Nyctoreth ademde in en probeerde zo flink mogelijk te klinken: ‘Medes, Morach! Alles gereed voor de expeditie?’ riep hij vanaf de galerij.

Ze sprongen praktisch in de houding. ‘Ja, heer!’ zei Medes. ‘We wachten alleen nog op u.’

‘De plannen zijn gewijzigd,’ zei Nyctoreth. ‘Ik laat dit verder aan jullie over. Zorg ervoor dat je zo snel mogelijk terug bent, want daarna hebben we een lange reis voor de boeg.’

De twee broers fronsten verrast. ‘In deze tijd van het jaar, heer?’ zei Morach.

‘Dat zeg ik toch? Schiet op, uitrukken!’ Nyctoreth draaide zich om en beende terug naar de eetzaal, waar Morgana en Noxoran op hem wachtten.

‘Heel goed, mijn jongen,’ zei de Demon. ‘Dan zal ik nu vertellen waar jullie heen moeten. Het begin van de route is erg eenvoudig. Je trekt langs de bergen naar het oosten en verlaat de Gestorven Vlake via de Stormpas. Van daaruit trek je zuidwaarts, langs de Grijze Wal...’

## CCXLIV. Terra incognita

‘Dus nu de laatste etappe?’ zei Dalos.

‘Ik zou zeggen van wel,’ zei Yannora. ‘Nogmaals, als ik mij alles goed herinner is dit de laatste post. Hierna zullen we duidelijk gaan dalen en dan bereiken we de Vlake. Ik schat dat het een dag of twee zal kosten.’

‘En zijn we dan bij die toren?’ zei Lenya. ‘Of is dat nog verder?’

Yannora trok een bedenkelijk gezicht. ‘Eerlijk gezegd weet ik het niet zeker. Ik heb deze route nooit zelf afgelegd; ik heb alleen de kaarten en beschrijvingen bestudeerd. Dat was weliswaar voor tochten in dit gebergte, maar die gingen nooit zo ver. En op de kaarten stond geen toren.’

‘Die zou toch wel op moeten vallen?’ zei Symethra. ‘Hij moet echt tientallen meters hoog zijn.’

‘Vreemd, nietwaar?’ zei Yannora. ‘Ik vraag me af door wie die toren gebouwd is. De omschrijving die jij ervan geeft klinkt niet als een Elfs of Dwergs bouwwerk. En zoals ik zei: hij stond niet op de kaarten. Natuurlijk zijn die kaarten erg oud en zijn deze wachtposten al eeuwen geleden in onbruik geraakt. Misschien is er bij het kopiëren van de kaarten een fout gemaakt. Maar dat lijkt me wel een erg grove fout. Een andere optie is dat de toren er nog niet stond toen de originele kaarten gemaakt werden.’

‘Hij staat bij een pas die de Zalige Bergen van het Dodengebergte scheidt,’ zei Symethra. ‘Althans, dat zei Nyctoreth.’

‘Ja, dat geloof ik wel,’ zei Yannora. ‘Van oudsher zou er inderdaad een soort vallei of kloof tussen die twee gebergten liggen. De Orken wagen zich niet ten westen ervan, want Sophotar de Wijze Draak huist op de oostelijke rand van de Zalige Bergen. Daarom zijn deze wachtposten uiteindelijk niet meer nodig geacht en leeg getrokken. De keten van posten loopt vanaf de Gulden Berg naar het noordoosten, dus komen we steeds dichterbij de noordpunt van die vallei. Maar ik durf niet te zeggen hoe dicht erbij we nu exact zijn. Hemelsbrede afstanden zijn erg moeilijk te schatten met al die hellingen waarover we gelopen hebben. En de route ging nooit keurig noordoost.’

‘Dus zullen we, als we in de Vlake arriveren, moeten zien hoe ver het nog naar die toren is,’ zei Dalos somber. ‘En hopen dat we

het tot die tijd redden.’

‘En daarna,’ zei Yannora. Ze keek naar Symethra. ‘Je had een aantal ideeën van wat we konden doen als we Nyctoreth vonden. Maar wat gaan we exact doen als we de Kraaietoren bereiken?’

Symethra zweeg. Haar ideeën sloegen vooral op wat ze wilde bereiken met Nyctoreth – hem verslaan of hem voor hun zaak winnen... Maar dat was geen plan, alleen een doel. Ze had geen idee hoe ze hem zouden benaderen. Weliswaar had ze er onderweg een paar keer vaag over nagedacht, maar niet meer dan dat. Het werkelijke plan had ze gewoon uitgesteld, omdat ze het niet voor zich kon zien en de Vlake bereiken de prioriteit had. De waarheid was dat ze gewoon niet wist hoe ze op hem af moest stappen. Ze had geen idee wat hen in de toren te wachten stond. In haar andere tijdlijn had Nyctoreth in de Kraaietoren nog geen tien man ter beschikking gehad en dat had haar vrij gerust gemaakt, maar sinds de tijd verstreken was, had ze zich bedacht dat ze onmogelijk zeker kon weten dat dat nu ook zo was. Voor hetzelfde geld waren er in die tijdlijn al allerlei mannen van Nyctoreth gedood voor Symethra wakker geworden was; of er waren er nu alsnog een boel bij gekomen in alle weken dat deze tocht geduurd had. Er was geen manier om dat zeker te weten. Noch of men voorbereid zou zijn op hun komst of hoe vijandig de ontvangst zou zijn. Nyctoreth had geen reden om haar niet te behandelen zoals hij altijd had gedaan en haar onmiddellijk gevangen te nemen of te willen doden. En Morgana... Wist Symethra het maar. Morgana had haar in de Stad van Kourpach met een soort bewondering behandeld, maar ook niet gearzeld om haar te doden zodra dat beter uitkwam. En ze had door Symethra meer dan drie jaar in een stikdonkere ruimte opgesloten gezeten...

Lenya ging al op Yannora's vraag in: ‘Gewoon, even aankloppen en vragen of ze mee teruggaan naar de gevangenis,’ zei ze sarcastisch.

‘Lenya, alsjeblieft,’ zei Dalos geërgerd. ‘Even serieus.’

‘Het is moeilijk serieus te nemen dat we twee maanden door de bergen lopen zonder plan,’ zei Lenya tegen hem, met evenveel ergernis.

‘Alsof we zo'n concreet plan hadden toen we op hem joegen na de oorlog,’ zei Dalos. ‘Of toen we naar de Gulden Berg gingen.’

‘We hadden beter terug kunnen gaan en dan een leger over de Vlake kunnen sturen of zo,’ zei Lenya snibbig. ‘Maar ja, dat zou

teveel tijd kosten.’

‘En er was niet echt een garantie dat we nog op Mesrons hulp konden rekenen,’ zei Yannora kalm. ‘Schei nu maar uit met dat gekibbel, jullie. Symethra? Kom je er niet uit?’ Het klonk begripvol.

Symethra schudde langzaam haar hoofd, maar durfde niemand aan te kijken. ‘Ik heb geen idee wat ons daar te wachten staat.’

‘Zoals altijd dus,’ zei Dalos schouderophalend. ‘Ach, ik kan er wel aan wennen. We hebben voor hetere vuren gestaan, toch?’

Symethra wenste maar dat ze dat zeker wist. En ook aan een klein vuur kon je je lelijk branden.

De helling daalde inderdaad gestaag, maar dat was niet voor het eerst. Ze ploeterden enkele uren zwijgend voort. Yannora ging opnieuw voorop. ‘Ik denk dat mijn berekening klopt,’ zei ze na een tijdje. ‘Ik zie geen volgende post. En dit lijkt de meest logische route in het landschap.’ Ze wees omlaag in de verte. ‘Het is nogal onzichtbaar voor jullie, maar volgens mij ligt de vallei achter die bergrug daar. Dan is de Vlakte ook niet veraf.’

‘Maar die moet je vanuit de laatste post toch kunnen zien?’ zei Dalos. ‘Wat heb je er anders aan?’

‘Misschien is een licht op de top van die toren nét zichtbaar in de post,’ zei Yannora. ‘Of er is toch nog een uitkijkpunt, dat ik gemist heb of dat afgebroken is.’

Al speculerend liepen die twee door. Lenya, die vandaag achterop liep, kwam naast Symethra lopen.

‘Sym?’ zei ze zacht, haar ogen bars toegeknepen in de koude lucht. ‘Ik hoop dat ik niet te... ongezellig ben?’

Symethra voelde een neiging om een erg onvriendelijk antwoord te geven. Maar dat zou ook niet helemaal eerlijk zijn, want als ze goed nadacht, snapte ze Lenya’s kritiek wel. Alleen kwam die kritiek er zo lullig uit. ‘Beetje wel,’ bromde Symethra.

‘Het is niet dat ik niet achter je wil staan of zo,’ zei Lenya. ‘Maar ik denk al de hele tocht lang: “Waar zijn we mee bezig? Waarom doen we onszelf dit aan?” En ik moet bekennen dat ik me al een poosje niet zo lekker voel. Dat helpt niet echt.’

‘Ik zou het wel op prijs stellen als je je lichamelijke of geestelijke klachten niet op mij afreageert, ja,’ zei Symethra nors. ‘Je deed op de Gulden Berg ook al zo kwaad, toen met Grindal...’

Lenya zuchtte. ‘Ik was kwaad dat hij dood was,’ zei ze. ‘Er was



helaas niemand anders om tegen te schoppen, dus ging het jullie kant op. Het spijt me, Sym. Dat ging niet over jullie.'

Symethra vond dat de excuses wel erg laat kwamen, maar besloot maar geen oude wonden meer open te halen. 'En hoezo voel je je niet lekker dan? De kou? Of pijn in je voeten?'

'Ja, ook...' zei Lenya. 'Ach, ik... Ik weet het niet.' Ze hield halt en keek ineens opvallend vertwijfeld. 'Ik weet het echt niet.... Maar ik bedacht me vanmorgen toen ik wakker werd pas dat er iets mis was. Ik weet alleen niet... Ik durf niet helemaal te zeggen wat.'

Zo had Symethra Lenya al een lange tijd niet gezien. Kwetsbaar, bezorgd en twijfelachtig. Ze kampte met iets, maar zei niet wat ze dacht dat het was, ondanks dat ze duidelijk een vermoeden had. Een vermoeden dat haar met zorg vervulde. Of zelfs met vrees.

'Weet Yannora ervan?' vroeg Symethra zachtjes.

Lenya's grijsblauwe ogen keken recht in die van Symethra, gleden even aarzelend opzij en toen weer terug. Lenya schudde kort haar hoofd. 'Nog niet.'

'Je weet dat je niet onnodig lang met dat soort dingen moet rondlopen?' zei Symethra. 'Zoals ik deed op Tolax? En ik ben arts. Als je mij vertelt wat er mis is, dan weet ik misschien waar het door komt.'

'Ja,' zei Lenya. 'Ja, dat weet ik. Maar niet nu. Niet hier. Kom.'

Die avond bivakkeerden ze opnieuw in een grot, net onder de sneeuwrens. Het begon merkbaar te worden dat ze steeds verder daalden.

'Ik zei het toch?' zei Yannora. 'We gaan de goede kant op.'

Lenya zat tegen haar aan gekropen. 'Mooi. Ik ben het slapen in die spelonken wel zat.'

'Wat ben jij onderhand niet zat?' zei Dalos plagerig.

'Nou, ik weet wel een paar dingen,' zei Lenya grijnzend en ze streekde Yannora's wang.

Symethra haalde een homp brood tevoorschijn en brak het in drieën. 'Meer dan dit is er niet,' zei ze. 'Niet als we morgen ook nog moeten. En daarna...'

'Nou, dan heb je geluk dat ik wel even zonder kan,' zei Yannora. 'Ik zal mij maar laven aan jullie gezelschap.'

'Hè, jakkes,' zei Lenya. 'Ik dacht dat jij een Fee was, geen Vampier.'

Yannora plantte haar gezicht in Lenya's nek en snoof diep, met

een sissend geluid. Lenya bracht een overdreven geluid van gespeelde angst voort. Toen viel haar blik op Symethra: ‘Oh... Oh, het spijt me, Sym. Ik dacht er niet aan! Het spijt me.’

Lenya had in elk geval goed op Symethra’s gezicht gelezen dat hun grap niet goed gevallen was. Het herinnerde even heel pijnlijk aan Sabeths einde. Niet dat het zo bedoeld was natuurlijk, maar Symethra voelde toch een nare rilling langs haar rug lopen. Een soort steek in haar gedachten.

Ze haalde haar schouders op. ‘Het geeft niet. Ik denk er ook niet meer voortdurend aan.’

Er viel een ongemakkelijke stilte. Symethra besloot het maar links te laten liggen en deelde het brood rond. ‘Brandhout hebben we zeker ook niet meer?’ zei ze in een poging van onderwerp te veranderen.

‘Nee,’ zei Dalos. ‘Die laatste posten hadden geen houten meubels meer. Dus geen brandhout. We hebben hopen tondel en stro, maar geen hout.’

Lenya keek naar Yannora. ‘Kan jij een vuur maken, Yannie?’

Yannora beet zuchtend op haar lip. ‘Ik kan wel warmte brengen. Maar dat kost me een hoop energie. Dat lijkt me geen goed idee als er morgen misschien een confrontatie dreigt.’

‘Nou,’ zei Lenya, ‘dan moeten we maar tegen elkaar aan kruipen.’

*Symethra droomde. Ze zag de wind door de bergen waaien in het donker. De sneeuw vloog in grote bogen op de witten toppen. En in de sneeuw wandelde een gedaante, in een wapperende, witte japon. Haar huid en haar en waren al even wit, maar haar ogen waren ijsblauw als de lucht bij een winterzon. En haar lippen rood als bloed. ‘Geef me een beetje warmte!’ smeekte ze. Symethra had haar eerder in dromen gezien. Ze leek op de Vrouwe van het Meer, maar veel eenzamer en wanhopiger. De Sneeuwkoningin, zo noemde Symethra haar.*

*Op een rots die uitkeek over een ravijn zat de Man met de Zwarte Hoed, zijn handen op zijn stok. Hij neuriede nonchalant. ‘Zo gaat ‘ie goed...’ grinnikte hij. ‘Héél benieuwd waar dit heengaat!’*

*Door oneindige gangen liep de Dromendokter, zijn parasols onder zijn arm, onzinnig zingend als altijd: ‘Rompepom en Dompepom gingen een dagje vissen! Rompepom en Dompepom*

*kon je zolang wel missen...'*

*De Vrouwe van Vuur zat in haar zetel en keek Symethra recht aan. 'Pas goed op, Meisje. Hij is verzwakt, maar niet weerloos. En zijn magie is niet als die van een Mens. Zelfs de grootsten onder jullie zijn nog altijd geen partij voor hem.'*

*'Over wie heb je het?' zei Symethra. 'Noxoran?'*

*De Vrouwe antwoordde niet expliciet maar ging gewoon verder: 'Hij is nu verstoten door beide kampen. Hij is wanhopiger dan ooit. Hij zal ieder bondgenootschap aangrijpen.'*

*'Hoe moe ik hem dan stoppen?' zei Symethra. 'Hoe stopt iemand hem nog?'*

*'Gedenk wat je deed op de Berg,' zei de Vrouwe. 'Er schuilt heel wat in jou, Meisje. Leer het te beheersen. Leer het te commanderen.'*

*'Maar hoe dan?' zei Symethra gefrustreerd.*

*'En pas op,' zei de Vrouwe. 'Pas op voor wat er schuilt in de ruïnes. Wat zich daar bevindt...'* De Vrouwe wees in de verte.

*Symethra keek om, maar zodra ze dat deed was ze wakker. Ze lag op de stenen bodem, tussen Dalos en Lenya in.*

*'Hoe lang al?' hoorde ze Yannora fluisteren.*

*Symethra gluurde heel even opzij. Yannora lag tegen Lenya aan, met haar hand onder Lenya's tuniek gestoken, aaiend over Lenya's buik.*

*'Nog niet zo lang,' fluisterde Lenya. 'Het schoot me laatst pas te binnen.'*

*'Maar het klopt wel,' zei Yannora.*

*'Ja,' zei Lenya. 'Wat moet ik nou doen?'*

*'Heel voorzichtig zijn, om te beginnen,' zei Yannora. 'En het de anderen vertellen.'*

*'Ja... Wat ga jij doen als dit voorbij is?'*

*Yannora leek verbaasd door die vraag. 'Gewoon, naar huis, denk ik. Maar ik verwacht niet dat het bijna voorbij is, hoor.'*

*'Maar... naar huis, zeg je? Terug naar je rijk? Je verborgen steden en paleizen?'*

*'Ja. Ik kan niet eeuwig de avonturier uithangen. Soms moet ik ook gewoon... regeren.'*

*'Kan ik niet mee?'*

*Heel even was het stil. 'Als het aan mij ligt wel, maar...'*

*'Maar wat?'*

*'Vergeet je hen niet?'*

‘Misschien willen zij ook mee?’

Yannora zuchtte. ‘Wat mij betreft zijn ze welkom, maar... mijn volk is nogal gehecht aan hun... hun afzondering. Eigenlijk heeft niemand ons ooit zo bezocht, dat je werkelijk de woonstee mag zien zoals wij hem zien. Alleen Lichtelfen worden bij hoge uitzondering toegelaten – zij zijn onze trouwste vrienden. Maar zelfs dan mogen alleen hun vorsten en afgezanten onze woonplaatsen betreden. Voor zover ik weet heeft verder maar één Mens die eer gehad. Dat was Iralkon, de voorouder van jullie keizers.’

‘Waarom hij dan wel?’

‘Mijn vader gunde hem die bijzondere eer. Vanwege hun band.’

‘Is mijn band met jou niet specialer dan?’

‘Misschien. Zo ver ben ik nog niet, Lenya. En ik verzeker je dat hun band heel diep was. Dat was meer dan vriendschap...’

‘Als broers?’ zei Lenya. ‘Nee, broers kunnen elkaar haten. Of... Wacht. Waren ze...?’

‘Uiteindelijk wel,’ fluisterde Yannora. ‘Mijn vader was net zo veelzijdig als ik. Iralkon niet. Hij had een vrouw en kinderen omdat dat zo hoorde. Maar dat hem dat lukte is een wonder... En ja, ze waren echt van hem.’

‘Maar, Yannie... Als hij er daarom in mocht...’

‘Lenya, als ik al mijn liefdes die geen Fee waren had meegenomen, dan waren er veel meer uitzonderingen dan alleen Iralkon en de Elfenvorsten. Ik zeg niet dat het nooit gaat gebeuren, maar ik ben nog niet zover dat ik het je toezeg. Je toelaten is een stap van heel grote betekenis. Begrijp je dat?’

‘Ik denk het.’ Lenya klonk alsof ze dat met grote tegenzin zei.

‘Ik heb je gewaarschuwd, Lennie,’ zei Yannora. ‘Je bent aan iets begonnen dat niet zo eenvoudig is als het lijkt.’

Er klonk een zucht, gevolgd door een zachte smak – een stil kusje. ‘Ik hou van je,’ fluisterde Lenya. ‘Echt.’

‘Weet je dat zeker?’ zei Yannora. ‘Nu al?’

‘Zo snel is dat niet voor een Mens, hoor. En jij dan?’

‘Natuurlijk houd ik van je, maar... Nog niet lang genoeg om me te binden. En ik dacht dat je ook van Dalos en Symethra hield.’

‘Niet op die manier. Ze zijn mijn familie en ze zijn fijn. Ik deel heel veel met ze. Maar toch voelt het heel anders. Snap je dat?’

‘Ja. Ik ken het beter dan je denkt... En dat? Komt dat er niet tussen?’ Symethra zag het niet, maar ze vermoedde dat Yannora

ergens naar wees.

‘Dat hoop ik niet,’ zei Lenya. ‘Dat wil ik echt niet.’

‘Hm,’ zei Yannora begrijpend. ‘Ach, daar is het nog te vroeg voor. Het komt wel goed, lieverd. Ga nu maar slapen, hè? Je hebt morgen veel kracht nodig.’

## CCXLV. Biggetjeshuiden

De volgende morgen stond Symethra vroeg op en verliet de spelonk. Ze staaarde over de rotsen. Ze zag stenen, gras en mist, maar geen spoor van een vallei, toren of vlakte, wat haar vurig deed wensen dat Yannora zich niet vergist had. Ze hadden voortdurend gezegd dat ze zich geen vertraging konden veroorloven, maar nu het eten bijna op was gold dat pas werkelijk. Elke dag extra zou er één teveel zijn. Eigenlijk waren ze te laat begonnen met zo drastisch te rantsoeneren. Van de andere kant kon je op een lege maag niet veel afstand afleggen. Zeker niet op hellingen. En waarschijnlijk gold dat nu voor Lenya in het bijzonder...

Symethra's gedachten gingen hiermee naar het gesprek dat ze vannacht per ongeluk had afgeluisterd. Het had geklonken alsof het van Lenya's kant erg serieus was. Serieus genoeg om grote veranderingen mee te brengen als de tijd dat toe zou staan. Maanden geleden had Symethra er nog voor gevreesd, maar nu vroeg ze zich af of het misschien beter was. Al sinds hun vertrek uit Tolax – zo niet eerder – gedroeg Lenya zich ietwat... Ja, wat eigenlijk? Knorrig? Balsturig? Symethra wist het niet, maar ze had al tijden geleden gemerkt dat de afstand tussen haar en Lenya was wat toegenomen. De wrijvingen onderweg hadden daar niet mee geholpen. Regelmatig leek het beter te gaan en dan botste er toch weer iets, zodat het weer wat minder goed ging. Gisteren had Lenya gezegd dat het toen was gekomen omdat ze zich niet lekker voelde. Symethra geloofde nooit dat het daar elke keer aan gelegen had, want daarvoor duurde de reis al veel te lang. Maar het waren wel veelbetekenende woorden, juist omdat Lenya geweigerd had ze nader toe te lichten. Met de woorden erbij die Symethra vannacht had opgevangen, meende ze eigenlijk wel te weten wat er aan de hand was. Ergens hoopte ze dat ze zich vergiste, want dat zou de zaak alleen nog maar ingewikkelder maken. En de reis ook.

‘Goedemorgen, schoonheid.’ Dalos kwam geeuwend naar buiten. ‘Waar zit je met je gedachten?’

Symethra antwoordde maar niet. Het was wijzer om niet te speculeren. Zeker als Lenya het voor zich wilde houden.

‘Nou... Licht ontbijtje dan maar?’ mompelde hij. ‘En dan de bepakking vast en de zwaarden los, denk ik.’ Hij ging naast haar staan en zoende haar wang. ‘Er is toch niets, lieverd?’ zei hij, wat

zachter.

‘Er is al jaren van alles,’ zuchtte ze. ‘Dus als er nu iets is, kan het er ook nog wel bij.’

Spoedig trokken ze verder. Het pas bleef dalen en de bodem werd steeds rijker aan mossen en grassen, al was het nog steeds erg fris. Na enkele uren kwamen ze uit bij een engte, aan weerszijden door hoge rotsen omsloten.

‘Het pad gaat hier tussen twee bergen door,’ zei Yannora. ‘Geen wonder dat we de toren niet konden zien.’

Na de engte ging het pad steil omlaag, beschut door nog meer rotslagen, zodat hetgeen wat beneden moest liggen nog steeds aan het zicht onttrokken werd. Tegen de tijd dat ze die afdaling voltooid hadden moest het al ver in de middag zijn. Het pad kwam uit op een vlakker terrein, waar manshoge halmen groeiden.

‘Godallemachtig, wat een klim op slechts een bammetje!’ zei Lenya. ‘Maar we komen eindelijk bij wat lagere grond.’

Yannora ging voor hen uit. Haar houding was alert en ongerust.

‘Zo had ik me de Vlake niet voorgesteld,’ zei Dalos. ‘Niet met wat ik ervan heb gehoord. Ik zou dit niet “Gestorven” willen noemen.’ Hij keek naar Symethra.

‘Ja,’ zei Symethra. ‘Dit is niet dor genoeg. En nog veel te bergachtig, volgens mij.’ Ze keek in de verte. Net boven de goudgele halmen waren grijze toppen te zien. ‘Volgens mij liggen daar ook bergen. Dit is de vallei!’

‘Dan zitten we toch goed?’ zei Lenya. ‘Gewoon noordwaarts tot we eruit zijn. Toch?’

Yannora was intussen bij de halmen blijven staan en keek ongerust om zich heen. ‘Stik!’ zei ze zacht.

‘Wat is er?’ zei Dalos.

‘Dit is niet goed,’ zei Yannora. ‘Dit zijn korenaren. Het is een graanveld!’

‘Nou en?’ zei Lenya. ‘Dus dan wonen hier boeren?’

‘Wie verbouwen er graan in de bergen?’ zei Yannora geprikkeld. ‘Denk nou even na!’

Symethra schoot iets te binnen. Ze herinnerde zich droog, muf brood, taai en hard, dat haar was voorgezet in een donkere, kille grot, met moten droog vlees. ‘Orken?’ zei ze. ‘Zitten die hier al?’

‘Blijkbaar,’ zei Yannora. ‘Kom op, snel!’ Ze haastte zich het graanveld in. ‘Kom op! We moeten uit het zicht!’